

Naturligvis kan jeg meget vel se, at med dette Lovforslags Gennemførelse er ingenlunde alt naaet, jeg ser meget vel, at Spørgsmaalet om de kronisk syge er skudt ud, men jeg glæder mig i den Henseende over en Antydning fra Indenrigsministeren om, at der vilde sandsynligvis fremkomme et særligt Lovforslag vedrørende disse syge. Jeg ser ogsaa, hvad der fra anden Side er fremdraget, at de mest ubemidlede, navnlig i de store Byer, særlig i København, ogsaa efter dette Lovforslags Gennemførelse vil have svært ved at tilvejebringe den Selvhjælp, som — det kan vi vist alle være enige om — det er lettere at tale om end at praktisere. Maa jeg have Lov til at pege paa en lille Passus i § 13, som dog for adskillige eller mange Kommuner Vedkommende vil kunne faa sin store Betydning ved Løsningen af denne Side af Sagen, nemlig den Passus, som aabner Kommunerne Adgang til uden særlig Bemyndigelse at betale, indtil $\frac{3}{4}$ af de mest ubemidlede Medlemmers Sygekassekontingent. Jeg tror, det er en Bestemmelse, som vil faa stor Betydning mangfoldige Steder og vil blive brugt meget. Maa jeg i denne Forbindelse nævne, hvorledes man i den Sygekasse, jeg har haft den Ære at være Formand for, har løst eller delvis løst dette Spørgsmaal. Sygekassen blev oprettet vistnok i 1867, men samtidig med Oprettelsen af den blev der dannet en Fond ved frivillige Gaver, ved Overskud fra Fester, Basarer, Dilettantforestillinger o. s. v., og denne Fond stod urørt en Aarrække, saaledes at Kapitalen med et rundt Tal nu er 10,000 Kr. Renten heraf anvendes nu af Sygekassen netop til at betale Aarsbidrag for de mest ubemidlede Medlemmer. Fonden er i Stand til at betale Aarsbidrag for omtrent 100 Medlemmer eller mellem $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$ af Kassens samlede Medlemmer. Jeg nævner ikke dette for at sige: Gak hen og gør lige saa i andre Kasser, for ogsaa det er lettere sagt end gjort, men for at vise, hvordan det er muligt nogenlunde let at komme disse mest ubemidlede til Hjælp. Men bortset fra, at Sygekasseloven heller ikke i den Skikkelse, hvori den her er planlagt, er i Stand til at løse Sygehjælpsspørgsmaalet fuldkommen ideelt, tror jeg, at Loven er saa god, at dens Gennemførelse vil fremkalde Glæde i alle sygekasseinteresserede Kredse. Jeg tror, den optrækker saadanne Rammer for en fortsat Udvikling af Sygekassesagen, at man maa have godt Haab om, at den kommende Tid vil kunne udvikle dette store

samfundsnyttige Spørgsmaal paa en lige saa god Maade, som Loven af 1892 faktisk har gjort.

For øvrigt forekommer det mig efter de Udtalelser, der faldt i Gaar om denne Sag, at der vil være Sandsynlighed for at opnaa Enighed om dette Lovforslag. Man vil maaske sige, at med Enigheden er det saa som saa. Jeg tror nu ikke, at det er muligt at opretholde Stridspunkter af den Art, som der tilsyneladende kunde findes paa § 6 eller § 13. Navnlig for § 6's Vedkommende synes jeg, at Diskussionen vil blive rent teoretisk. Naar man fra alle Sider erkender — og det gør man, — at Loven af 1892 har virket godt og har bragt Sygekassesagen et betydeligt Stykke frem i samfundsnyttig Retning, synes det mig, at der ikke behøver at optages Bestemmelser i Loven om faste Grænser, thi saadanne Bestemmelser fandtes ikke i Sygekasseloven af 1892. Dertil kommer, at en hel Række virkelig kompetente Mænd — jeg skal nævne den tidligere Sygekasseinspektør, Sørensen, den nuværende Sygekasseinspektør, Wittrup, Formanden for de samvirkende Centralforeninger, Johannes Sørensen — anbefaler ikke at indsætte saadanne Bestemmelser i Sygekasseloven. Det er dog et Vidnesbyrd fra Mænd, som i en lang Aarrække har staaet midt i dette Arbejde, og som har Førstehaandskendskab til disse Spørgsmaal, som man maa tillægge den største Vægt. Det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), der talte i Gaar, var i Virkeligheden heller ikke nogen Tilhænger af de faste Grænser. Han er Tilhænger af noget, han kalder flydende Grænser, og det forstaar jeg saaledes, at han i Virkeligheden er Tilhænger af en vis Bevægelsesfrihed, af det, som man paa andre Felter søger at gennemføre, et nogenlunde frit Skøn. Men hvorfor saa ikke tage Skridtet fuldt ud og overlade, som vi ønsker det, Fastsættelsen af disse Regler, denne Norm til Ministeriet? Jeg kender en Mand — jeg maa maaske have Lov til lige at nævne det — paa Landet, som har over 2,000 Kr. i Indtægt. Hans Hustru er saa godt som altid sengeliggende, han har en Datter, som lider af kronisk Syge og ikke kan optages i Sygekassen, desuden har han nogle andre Børn og endelig en aandssvag Søn. Denne Mand er Medlem af en Landsygekasse og har været det i mange Aar. Jeg ser ikke rettere, end at han bør have Lov til at forblive som Medlem af Sygekassen. Det er for øvrigt